

La font que fon Jordi Lafon
Publicat a [Llum de bengala](#) per David Ymberson

Divendres, 30/6/2017
3357 lectures

La font que fon Jordi Lafon

Jordi Lafon, un artista que viu al Vic de Josep Vernis, de Joan Furriols o de Víctor Sunyol, acaba d'inaugurar l'exposició *Aquí no passa res* a la galeria d'art el quadern robat (a Barcelona).

El quadern robat és una galeria que hi ha en un pis modernista de l'Eixample, on l'espai domèstic atorga a les obres d'art una dimensió més propera. La galeria és de l'Anna Belsa i el Carles Meléndez, que fa uns poemes visuals molt bons i no els ensenya gairebé mai a ningú, només a l'Anna. L'Anna i el Carles es van casar gràcies a Joan Brossa, que quan va veure aquests poemes a la Galeria Joan Prats amb l'Anna, li va dir que s'havia de casar amb ell (i ella així ho va fer). L'Anna va treballar molts anys a la Galeria Joan Prats abans d'obrir el quadern robat, on s'encarregava de la programació i on va organitzar les primeres exposicions d'artistes com Jordi Alcaraz, Joan Furriols o Chema Madoz, entre d'altres.

És fabulós que la primera exposició a Barcelona del vital Jordi Lafon sigui al quadern robat. Si haguessin robat el quadern d'*Aquí no passa res* se'l trobaria un pastor o un tractor pel camí, l'obriria i en sortiria vida (o art).

Jordi Lafon fon moltes fonts (molts fronts). El seu treball respira història i procés, m'imagino que quan agafa una cosa li comença a preguntar mil coses, i aquesta cosa deu experimentar una mena de psicoanàlisi i acaba per deixar-se manipular per ell —amb el benentès de manipulació artística— fins a transformar-se en una cosa heroica, una supercosa o una cosa extraordinària.

Durant un temps, Lafon feia unes caminades amb el seu pare que es poden ben bé emmarcar com una obra d'art: el record d'un recorregut amb una persona i la seva conversa (o silenci) és "art", si així ho volem. Perquè tot pot ser art —com l'urinari de Duchamp, les carxofes o les joguines— i tot pot deixar de ser-ho, també. Tots som artistes, tot art és cosa i tot artista és subjecte. I al meu entendre, doncs, el més interessant (preuat) és el conjunt integral de tot: d'art-vida, cosa-persona, concebre (plantejar-se) la vida sencera com una obra màgica (artística). Diu Carles Hac Mor en un poema que és una reflexió sublim, una brúixola o un mapa: "Allò més poètic consisteix a sospitar que tot és llavor".

A l'exposició *Aquí no passa res* hi ha una obra feta amb claus de penjar quadres que val la pena parar-hi compte. Fa dies que hi penso: no sé si es tracta d'una reunió de claus internacionals o bé si són claus d'obres històriques com el crit de Munch, la Mona Lisa o els gira-sols de Van Gogh. Potser Lafon ha anat a cercar-los per museus del món tot explicant-los la idea de fer la seva obra i els ha convençut de canviar els claus originals que subjectaven aquestes obres per uns altres que portava ell (que devia comprar a una ferreteria de Vic). Quan el vegi l'hi preguntaré. Segur (sospito) que Lafon sospitava que els claus eren llavor.

Altres articles de David Ymberson

Pujar pics U-tòpics

Intuir Benet Rossell des d'Àger

0 Comentaris

Deixa el teu comentari

Nom

Població

Correu electrònic

Comentari

Enviar

La direcció del web anoiaidiari.cat de l'espai es reserva la no publicació d'aquells comentaris que pel seu contingut no respectin les normes bàsiques d'educació, civisme i diàleg.

AnoiaDiari

Categories

Política
Societat
Cultura
Esports
Economia
Gent

Meta

Publicitat
Nosaltres

Legal

Política de privacitat i protecció de dades
Avis legal
Condicions d'ús
Preferències de Cookies

Parlem!

Contacta'ns
Facebook
Twitter